БГУ БИОЛОГ **Vita**

Сардэчна віншуем насценную газету біялагічнага факультэта з 20-годдзем!

Біялагічны факультэт адзначыў выдатную падзею — 20-годдзе сваёй насценнай газеты «Vita». Ва універсітэце даўно і моцна усталявалася за ёй слава лепшай. На працягу двух дзесяцігоддзяў газета нязменна служыць трыбунай для аматараў біялогіі, для тых, хто прыйшоў ва універсітэт з іскрай захаплення, камсамольскім запалам і гарачым жаданнем быць на пярэднім краі кіпучага студэнцкага жыцця.

З году ў год, ад нумара да нумара раслі папулярнасць газеты, майстэрства яе супрацоўнікаў. Мы называем гэтым трывалым словам членаў рэдакцыйнай калегіі, чыёй працай, фантазіяй, шчырай адданасцю «Vita» стала такой, якая яна ёсць.

У будні і ў свята яна цікавая — тэматыкай і індывідуальнасцю аўтараў, прадуманым афармленнем матэрыялаў, вастрынёй пастаноўкі праблем і прынцыповасцю. Не выпадкова сярод яе чытачоў не бывае раўнадушных, а яе выступленні не праходзяць бясследна.

Юбілейны нумар газеты названы «Праз 20 гадоў». У ім змешчаны матэрыялы розных часоў, якія не згубілі сваёй актуальнасці і спадабаліся чытачам. Тут жа — аўтографы паклоннікаў газеты, якія віншуюць яе з выдатным юбілеем. Прачытаем некаторыя з іх:

ПРАФЕСАР Г. ЮНЬЕЎ: «Віншую газету са святам яе літаратурнай сталасці. Нам усім радасна бачыць, як з кожным годам прыгажэе і квітнее наша «Vita», становіцца ўсё больш прывабнай для любячых яе чытачоў. Расце жыватворны, выхаваўчы ўплыў газеты на моладзь. Рэдакцыя і яе актыў сваім энтузіязмам заслужылі падзяку і павагу калектыву».

ДЭКАН ФАКУЛЬТЭТА П. Р. ПЯТРОВІЧ: «Было б цудоўна, калі б і іншыя студэнцкія калектывы біяфака працавалі з такім жа энтузіязмам, так зладжана і прыгожа, як гэта робяць нашы газетчыкі.

У дзень дваццацігадовага юбілею ад душы віншую членаў гэтага калектыву з вялікімі поспехамі і паціскаю руку галоўнаму рэдактару і яго папярэднікам».

РЭДКАЛЕГІЯ ГАЗЕТЫ «РЕШИМ ЛЮБУЮ ЗАДАЧУ»: «Біёлагі! Любіце вашу газету: вам ёсць што любіць!».

Рэдкалегію цёпла павіншавалі партком універсітэта, былыя рэдактары і члены рэдкалегіі газеты, яе шматлікія паклоннікі.

Далучаючы свой голас, рэдакцыя газеты «Беларускі універсітэт» віншуе сваіх калег і ахвотна прадастаўляе старонку шматтыражкі для шэрагу матэрыялаў юбілейнага нумара.

САКРЭТЫ ПОСПЕХУ

У чым сакрэт «Віты» і вітаўцаў? Можа, да нас сабралі вундэркіндаў? Ці праўда, што на біяфаку можна стаць журналістам? Карацей, «майстэрня» «Віты» цікавіць многіх. Паспрабую крыху прыадкрыць заслону над тайнай.

Вундэркіндаў у нас няма (можа, яны ідуць на іншыя факультэты?) Гэта — першае. А журналісты з біёлагаў выходзяць. Гэта — і Марлен Аронаў, наш першы рэдактар, і Мікалай Гесь, стваральнік цэлай школы беларускіх біяжурналістаў, «хрышчоны бацька» «Віты», як мы яго любоўна называем, і Надзежда Батурыцкая, і Валянцін Міхалковіч...

Састаў рэдкалегіі, прынцып падбору людзей склаліся не адразу: трэба было зрабіць нямала памылак, каб на іх навучыцца. Цяпер ядро рэдкалегіі—творчыя, жывыя, вясёлыя, ініцыятыўныя і надзвычай працалюбівыя дзяўчаты. Увогуле гэта унікальная рэдкалегія, таму што яна выключна дзявочая.

Вы, канешне, заўважылі, што наша газета з году ў год робіцца ў адзіным напрамку. Абавязкова фігуруюць рубрыкі — пастаяннае аблічча газеты. Рубрык у нас шмат, больш трыццаці. Кожная рубрыка, старая ці новая, — гэта ўжо тэма для ўрэжлівага выступлення газеты. Назаву некалькі з іх: «Твая прафесія», «Надзённыя праблемы біялогіі», «На павестцы дня», «Па слядах выступленняў», «Лісты з феналагічнага календара», «Нашы выпускнікі», «Гэта цікава і важна», «Вецер вандраванняў, дым падарожжаў», «Біяфак вячэрні», «Аспіранты, іх справы і жыццё» і інш.

Цяпер аб тым, хто што «прынёс» у нашу рэдкалегію. Таня Чурсіна — паэтычнасць і рамантыку, высокую культуру слова. Оля Галамака — свет думак аб студэнцкім жыцці, гумар і пачуццё любві да біяфака і «Віты». Фарбы і пэндзаль падуладны Уладзіміру Ясінефцу. Аб эрудыцыі Тані Шмаянковай і гаварыць не трэба—яе расказы аб біязнамянальных датах і біёлагах арыгінальныя, таму што яны накіраваны да розуму і сэрцаў чытачоў. Вялікія надзеі ў нас і на новае папаўненне — першакурснікаў. У іх яшчэ ўсё наперадзе, а цяпер галоўнае—вучыцца рабіць газету у сваіх старэйшых і больш вопытных калег.

Нават па гэтых некалькіх прыкладах можна меркаваць, які шырокі дыяпазон інтарэсаў вітаўцаў.

Я назваў толькі некалькі супрацоўнікаў газеты. Але іх у нас значна больш, чым гэта значыцца ў афіцыяльным спіску. Справа ў тым, што нам пастаянна дапамагаюць вельмі многія студэнты і выкладчыкі. Нам патрэбны заўсёды і іх добрая ідэя, і злабадзённая тэма, і, канешне, сур'ёзная крытыка. Мы дарожым прызнаннем і любоўю сваіх чытачоў.

Калі «Віта» паяўляецца ў свет, за ёй паўстае тысячны калектыў біёлагаў, нашы традыцыі, усё жыццё факультэта.

У. ШАЛАТОНІН,
кандыдат біялагічных навук, рэдактар.

ЛЕКЦЫЯ, з якой ты пайшоў

Дарвін пісаў, што ні адна лекцыя нічога карыснага яму не дала, і ўсе тыя веды, якія ў яго ёсць, ён атрымаў з кніг або з непасрэдных назіранняў.

Іншы студэнт дзвюма рукамі падпісаўся б пад гэтымі словамі і з радасцю ўсклікнуў: «Я таксама буду Дарвінам!» Але тут дарэчы спытаць: а ці чытаеш ты столькі біялагічнай літаратуры, колькі чытаў Дарвін, ці ёсць у цябе такая назіральнасць, якая была ў Дарвіна? І без сумнення атрымаем адказ: «Не».

Ты можаш добра адказаць на экзамене, але нам будзе шкада цябе: ты не будзеш знаць самае цікавае, выдзяляць яго з масы незлічоных фактаў.

Лекцыя — гэта не падручнік, які можна праштудзіраваць «ад і да», лекцыя, з якой ты пайшоў, пазнаёміла б цябе з невядомым светам, якога няма ў падручніку.

Ёсць многа спосабаў уздзеяння на прагульшчыкаў. Напрыклад, у дэкана ёсць метады прымушэння і метады пераканання. Калі ў цябе раніцай заняўгваецца спеданне, то дэкан можа ўвогуле пакінуць цябе без снедання.

Лекцыя, з якой ты пайшоў, — гэта час, патрачаны дарэмна, гэта выстрал у «малако».

Лекцыя, з якой ты пайшоў, пашырыла б твой кругагляд, падняла б цябе на яшчэ адну ступеньку ўверх па лесвіцы навукі, дала б табе такія факты, атрымаць якія табе ўдалося б толькі перакапаўшы стосы кніг. Ды і далёка не ўсё ты зможаш знайсці ў літаратуры, асабліва гэта датычыцца ўсіх навейшых дасягненняў у навуцы, аб якіх прафесар ніколі не забудзе ўспомніць на лекцыях. Трэба цаніць свой час і працу іншых людзей.

Н. СТАБАУ.

Рэдкалегія газеты «Віта» за выпускам чарговага нумара.

Фота І. АСКІРКІ.

КАХАННЕ НЕ БУЛЬБА

Каханне злое. Людзі пакідаюць наседжаныя месцы і едуць у тайгу шукаць шчасце, студэнты пазбаўляюцца сну і апетыту. Любоў вырывае іх з цёплых пакояў і кідае на цёмныя, няўтульныя падаконнікі, дзе іх чакае аднінагалоснае асуджэнне грамадскасці і поўныя таямнічага сэнсу словы каменданта аб тым, што ходзяць, маўляў, Манькі з Ванькамі, зоркамі любуюцца, а пасля ў пакоях рэчы знікаюць.

Яны выцерпяць гэта, як і тое, што дзяжурныя адбіваюць ім швабрамі ногі, абліваюць іх вадой і лавінай слоў, самае ласкавае з якіх: «Божухна, ужо павылазілі... і не абрыдла вам!».

А ім не надакучвае. Яны шчаслівыя, што ім пашанцавала першымі захапіць падаконнік. Гэта ж намнога лепш, чым падпіраць сцены калідора. Вядома, было б лепш, каб запрасіць хлопца ў пакой, але...

Якім чынам дазнаюцца суседзі, што прыйшоў «Валін кавалер», невядома. Але праз некалькі хвілін, калі ён, нарэшце, перамогшы сарамлівасць і хваляванне, думае раскрыць рот, у пакой на пальчыках, бачком прасоўваецца суседка. Скурчыўшы здзіўлены твар пры поглядзе на хлопца і папрасіўшы прабачэння, яна ветліва пытае іголачкі. Не паспяваюць зачыніцца за ёю дзверы, як у пакой урываюцца яшчэ трое з кубкамі: «Нам бы чайку...» А самі за гэты час паспяваюць вызначыць усе вартасці і недахопы госця. Ужо за дзвярыма чуюцца іх важкія рэцэнзіі: «Фі, нічога асаблівага. Валька куды лепшая».

А дзверы зачыняюцца і адчыняюцца, упускаючы і выпускаючы ўсё новых «візіцёраў». Аднаму патрэбен канспект, другому — таз, трэці проста зайшоў «пагрэцца».

Лоб хлопца пакрываецца драбнюткімі кропелькамі поту, ён, сумеўшыся, круціць матузы сваёй шапкі і жаласліва глядзіць на Валю... Нарэшце, нервы яго не вытрымліваюць, і ён дэманстратыўна пакідае пакой, у дзвярах сустракае новых наведвальнікаў, бяжыць на вуліцу, на мароз...

Многа трэба перанесці, але калі б не было няшчасцяў, людзі не маглі б у поўнай меры ацаніць шчасце.

О. ГАЛАМАКА,
студэнтка 4 курса.

Людміла **ПАРЫМОНЧЫК**

Галінка вярбы

Чамусьці раптам цёпла стала мне,
Хоць рукі ад марозу як ільдзінкі.
Стаіць звычайны слоік на акне
З адзінаю вярбоваю галінкай.
Сагрэтая людскою цеплынёй,
Яна сама, нібыта сонца, грэе
І быццам бы нябачнаю рукой
Цяпло і радасць шчодра ў сэрцах сее.
І хоць не кіне злосны вецер выць,
Я веру, што галінцы той адзінай
Пад сілу незвычайнае стварыць —
Зрабіць вясновым ранкам вечар зімні.
Бывае так, што смутак агарнуў,
І хмуры, бы асенні дзень, ідзеш ты—
Ды раптам дорыць ясную вясну
Адзіная прыветная усмешка.

Татьяна **ЧУРСИНА.**

ПОДАРОК СЕРДЦУ

Кружит луч по комнате устало,
Сядет на ладошку невзначай
И опять, как корабли с причала,
Уплывает в дальний звездный край.
Лунный свет скользнул по подоконнику,
Прыгнул и по комнате поплыл.
Приручить бы мне его, бездомника,
Чтобы он мне тайны все открыл.
Может быть, он сказки мне рассказывать
Станет, когда люди все уснут,
Может, будет сны он мне показывать
Те, в которых Золушки живут.
Будет ветром тихим убаюкивать,
Нежным звоном по утрам будить.
Если будет трудно, то окликивать,
В самом дальнем месте находить.
Видно, не догонишь, не задержишь,
Не приручишь, в руки не возьмешь.
Только снится — полные ладони
Ты лучей в подарок принесешь.